

του ἀνατολικοῦ βχσιλείου. Ἐκείνη δὲ διεδέχθη ἔπειτα ἡ πολὺ^{πληρεστέρα}, καὶ αὕτη ἐμώς εἰς λατινικὴν γλῶσσαν, τοῦ αὐτοχράτορος Ἰουστινιανοῦ, δστις μετεχειρίσθη εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἄνδρας νομομαθεστάτους: τὸν Τριβωνιανὸν, τὸν Θεόφιλον, τὸν Θεόδωρον, τὸν Στέφανον, τὸν Θαλαλαῖον καὶ ἄλλους. Βραδύτερον δὲ, ἐπὶ τῶν πρώτων ἐνδόξων αὐτοχρατόρων τῆς μακεδονικῆς δυναστείας, προήχθησαν εἰς φῶς καὶ Ἑλληνιστὶ γεγραμμένα νομοθετήματα, οἷον τὸ πρόχειρον τῶν νόμων τοῦ Βασιλείου Μακεδονος (886) ἡ ἐκλογὴ νόμων, αἱ βασιλικαὶ διατάξεις καὶ ἐπανορθωτικαὶ καθάρσεις Λέοντος τοῦ σοφοῦ, καὶ τέλος τὸ σπουδαιότερον ἀπάντων ἡ τῶν βασιλικῶν ἀνακάθαρσις ἡ τὰ λεγόμενα βασιλικὰ τοῦ Κωνσταντίνου Πορφυρογεννήτου.

Ἄπὸ τοῦ πολιτικοῦ δὲ ἡ ἀστυχοῦ πρῶτος ὁ Ἰωάννης σχολαστικὸς κατὰ τὸν σειώνα διέκρινε τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡ κανονικὸν δίκαιον. Περὶ τὰ τέλει δὲ τοῦ Θανatos ὁ πατριάρχης Φώτιος ἔξεδωκε τὸν Νομοκάνονα ἡ προκάνονα καὶ πρὸς τούτῳ σύνταγμα κανόνων, ἀτινα κατὰ τὸ ἔτος 1150 ὑπεμνημάτισεν ὁ Θεόδολος Βαλσαμών.

10) Ἱατρικὴ οὐδαμῶς ὑπὸ ἐπιστημονικὴν ἐποψίαν ἔδυνήθη νὰ προσδεύσῃ: ὅστισδήποτε τυχὸν ὡς συγγραφεὺς ἐπαρουσιάζετο, συνήθως ἡρκεῖτο νὰ ἐρανίζεται ἀπὸ ἀρχαιοτέρων, ἴδιως ἀπὸ τοῦ Γαληνοῦ, σπανίως μετὰ προσθήκης ἴδιων παρατηρήσεων. Οἱ δονομαστότεροι ἐκ τῶν τῆς ἐποχῆς ταύτης ιατρῶν εἰσιν: ὁ Ἀλεξανδρεὺς Ὁριόστος (400), ὁ Ἄρετιος (540), ὁ Ἀλέξιανδρος ἐκ Τράλλεων τῆς Λυκίας (550), ὁ Παῦλος Αἰγινῆτης (560), καὶ ὁ Θεοφάνης Νόνος (930).

